

3 Вовкошева—до Києва

Читачам районки прізвище Чуприна давно відоме. А належить воно одному з наших дописувачів Олексію Васильовичу. Хоч він і живе та працює в столиці України, але надсилає до газети «Рідний край» свої вірші, прозові бувальщини, цікаві розповіді про мандрівки за кордон.

Нещодавно нашому кореспонденту пошастило зустрітися з автором вищезгаданих публікацій. Тоді й з'ясувалося, чим обумовлена його прихильність і увага до часопису Гоцанського району. І не тільки до газети...

Нижче публікуємо розмову з Олексієм Васильовичем **ЧУПРИНОЮ**.

— Як ви знаєте, наш район порівняно невеликий. Більшість людей один одного знають, і коли на сторінках районної газети кілька разів з'являється прізвище нового автора, читачі цікавляться: що це за людина?

— Така ж, як і багато інших, хто народився й виріс на цій чудовій землі.

— Виходить, що Ви наш краля?

— Так. Моє швидкоплине дитинство пройшло в селі Вовкошів. Навчався у місцевій восьмирічці, пізніше в сусідній Невірківській та Межиріцькій середніх. Як і всі мої ровесники, бігав босоніж, пас худобу, любив всілякі забави, не цурався різноманітних робіт у полі, в саду, на

городі.

— Певно, були й захоплення?

— Книги. Без них не міг прожити й дня. Потім навчився малювати, фотографувати. Але це, звичайно, у вільний від шкільних та домашніх турбот час. А читав усе підряд, навіть йдучи в школу чи з неї. Тоді ж і почав складати вірші.

— Мабуть, хотіли стати газетярем чи літератором?

— У житті дуже важко орієнтуватися щодо вибору професії. Сталося так, що після закінчення школи поступив у Чернівецький фінансовий технікум. А там праця за фахом у Межиріцькому райфінвідділі, служба в армії за Полярним колом. Але де б не був, вабило друковане і віршоване сло-

во. Тож і читав, і писав.

— Юність кожного з нас квапила у далеке і незвідане. А чи хотілося повернутися до батьківського порога?

— Звичайно. Після армії — знову на свою землю. Оскільки в селі за спеціальністю роботи не було, спершу працював у Демидівці, потім у Рівненському облфінвідділі, контрольно-ревізійному управлінні.

— Перевірки, цифри, претензії... Як же це все поєднується з поетичними

Я вдивляюся в рідне Полісся
Із вагона, що струмом тягне...
Краю мій, ти мені часто снився,
А тепер знов чаруєш мене.
Світлі барви, чудова природа,
Ліс казковий, зелені поля...
Як втішає мене твоя врода,
Серцю мила і люба земля.
У вікні все нові красивиці —
Я очей не відводжу, дивлюсь...
Краю мій, ти зі мною усюди,
За твоє майбуття я молюсь.

— А ще у Вас є гумористичні і віршовані мініатюри, прозові бувальщини...

— Так, пробую сили у різних жанрах літературної творчості. Щиро завдячую долі, що впро-

рядками?

— Одне іншому не завжає. Навіть зараз, працюючи (з 1974 року) у Міністерстві фінансів України на посаді начальника управління організації управління майнових і ресурсних платежів, знаходжу час, аби вилити душу на папері. Писати мені взагалі подобається, а тим більше для газети, яку читають мої родичі, колишні друзі, знайомі.

— Що ви можете запропонувати своїм колишнім односельчанам, усім читачам «Рідного краю»?

— Ось один з останніх віршів, написаний під час відвідин краю свого дитинства і юності. Називається він так: «Шанувальна Поліссю».

довж життя мене супроводжують два щасливих напрямки — фінансова робота і пізнання прекрасного світу мистецтва і літератури.

Спиридон КРАВЧУК.